

Αριθμός απόφασης : / 9 / 2018
(Αριθμός εκθέσεως καταθέσεως αγωγής 56/2016)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αικατερίνη Σοφιανού, Πρωτοδίκη, η οποία ορίσθηκε από την Πρόεδρο Πρωτοδικών Καρδίτσας και από τη Γραμματέα Θεοδώρα Τεταγιώτη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριο του, την 11^η Οκτωβρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Στουρνάρη αρ.39, με Α.Φ.Μ. 096191760 και εκπροσωπείται νόμιμα και 2) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – ΓΡΑΜΜΟ, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – ΓΡΑΜΜΟ, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στη Φιλοθέη Αττικής, επί της οδού Λ. Μεσογείων αρ.231, με Α.Φ.Μ. 997495285 και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν κατά την προφορική συζήτηση της υπόθεσης διά εκπροσώπων και εμπρόθεσμων προτάσεων, που κατέθεσε η πληρεξούσια εκπρόσωπος τους, Αγγελική Σφήκα (Α.Μ. 245).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία

[redacted] με το διακριτικό τίτλο

που εδρεύει στο

και εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας

[redacted] με την επωνυμία

η οποία δεν

παραστάθηκε κατά την προφορική συζήτηση της υπόθεσης και δεν κατέθεσε

[redacted]

κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, η οποία ορίσθηκε

δυνάμει της από 64/2017 πράξης ορισμού δικασίμου και εισηγήτριας της Προέδρου Πρωτοδικών Καρδίτσας, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη συνδυασμένη ερμηνεία των άρθρων 215, 226 παρ.1, 237, 200 και 271 ΚΠολΔ, όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το ν.4335/2015 και εφαρμόζονται επί αγωγών που κατατίθενται κατά την τακτική διαδικασία μετά την 1-1.2016, προκύπτουν οι ακόλουθες ερμηνευτικές διακρίσεις: α) Αν όλοι οι διάδικοι καταθέσουν προτάσεις νομίμως και εμπροθέσμως κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 237 παρ.1 και 2 και δεν παραστούν κατά τη συζήτηση, τότε η συζήτηση της υπόθεσης, που ορίσθηκε κατ' άρθρο 237 παρ.4, γίνεται κανονικά και χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, και δεν επέρχονται, συνεπώς, οι συνέπειες της ματαίωσης της συζήτησης ή της ερημοδικίας. β) Αν όλοι οι διάδικοι δεν έχουν καταθέσει προτάσεις, τότε η συζήτηση ματαιώνεται κατ' άρθρο 260 παρ.2, ανεξάρτητα αν κατά τη συζήτηση, που τυχόν ορίσθηκε κατ' άρθρο 237 παρ.4, παρίστανται ή απολείπονται όλοι οι διάδικοι. γ) Αν, τέλος, ένας μόνον διάδικος έχει μεν καταθέσει προτάσεις, αλλά δεν παρίσταται κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, τότε εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 237 παρ.4 εδ. ζ' και δεν επέρχονται οι συνέπειες της ερημοδικίας. Αντίθετα αν ένας διάδικος δεν κατέθεσε μεν προτάσεις νομίμως και εμπροθέσμως και δεν παρίσταται κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, θα επέρχονται κατά περίπτωση οι συνέπειες της ερημοδικίας κατά τις διακρίσεις των άρθρων 271 και 272 ΚΠολΔ. Το ίδιο θα ισχύει, και αν ο διάδικος, που δεν κατέθεσε προτάσεις, παρίσταται κατά τη συζήτηση, οπότε και πάλι θα επέρχονται οι συνέπειες της ερημοδικίας κατά τις διακρίσεις των άρθρων 271 και 272 ΚΠολΔ. Από τα ανωτέρω προκύπτει, λοιπόν, ότι βασική για την έννοια της ερημοδικίας στην τακτική διαδικασία είναι στο ισχύον δίκαιο η έννοια της κανονικής ή μη συμμετοχής του διαδίκου στη δίκη, η οποία λόγω του κυρίως έγγραφου χαρακτήρα της τακτικής διαδικασίας σημαίνει την κατάθεση των προτάσεων υπό τους όρους του άρθρου 237 παρ.1 και 2 ΚΠολΔ, δηλαδή κατάθεση

(Τακτική Διαδικασία)

προτάσεων νομίμως και εμπροθέσμως. Ο διάδικος, ο οποίος δεν καταθέτει προτάσεις νομίμως και εμπροθέσμως κατά τις διατάξεις του άρθρου 237 παρ.1 και 2 ΚΠολΔ δικάζεται ερήμην, είτε παρίσταται είτε δεν παρίσταται κατά τη συζήτηση της υπόθεσης. Και η μεν εμπρόθεσμη κατάθεση προτάσεων ρυθμίζεται από τις διατάξεις του άρθρου 237 παρ.1 και 2 ΚΠολΔ, ενώ η νόμιμη κατάθεση προτάσεων ρυθμίζεται από άλλες διατάξεις, προϋποθέτει λ.χ. την υπογραφή των προτάσεων από πληρεξούσιο δικηγόρο κατ' άρθρο 94 παρ.1 ΚΠολΔ. Περαιτέρω από τις διατάξεις των άρθρων 271 και 272 ΚΠολΔ προκύπτει ότι συνέπεια της ερημοδικίας του εναγομένου και ενάγοντος στην τακτική διαδικασία, όπως άλλωστε ισχύει και σήμερα, είναι το πλάσμα της δικαστικής ομολογίας και της παραιτήσεώς του αντίστοιχα. Προτού, όμως, κριθεί ότι ο εναγόμενος δεν έλαβε μέρος κανονικά στη δίκη, το δικαστήριο οφείλει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν η αγωγή επιδόθηκε νομίμως στον εναγόμενο. Η υποχρέωση αυτή ορίζεται στο άρθρο 271 παρ. 1, με την εξής διατύπωση «Αν ο εναγόμενος δεν λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, το δικαστήριο εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν η αγωγή και η κλήση για συζήτηση επιδόθηκαν σ' αυτόν νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η αγωγή και η κλήση για συζήτηση επιδόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα, η υπόθεση συζητείται ερήμην του εναγομένου. Διαφορετικά, κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση και στην περίπτωση των άρθρων 237 και 238 θεωρείται ως μη ασκηθείσα η αγωγή». Στην την ορθότερη ερμηνεία στην τακτική διαδικασία προβλέπεται μόνο η κλήση της αγωγής, ενώ η διατήρηση του όρου «κλήση» στη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 2, αφορά μόνο τις περιπτώσεις που υπάρχει κλήση προς συζήτηση, όπως λ.χ. στις ειδικές διαδικασίες, στον προσδιορισμό νέας εξημερίας με κλήση μετά από τη ματαίωση της αγωγής (260 παρ. 2), είτε στην επανάληψη της συζήτησης (254) και όχι στην τακτική αγωγή (Κ. Βασιλάκος, Πολιτική Δικονομία, Γενικό Μέρος – Διαδικασία στα πρωτοβάθμια δικαστήρια, 4η εκδ., σελ. 87, 343, 533 επ, Μακρίδου, Απαλαγάκη, Κωνσταντίνου, Πολιτική δικονομία, εκδ. 2016, σελ. 9, Νίκας, Εγχειρίδιο Πολιτική Δικονομίας, β' εκδ., σελ. 472 επ).

Στην προκείμενη περίπτωση, από τα ταυτάρια με την παρούσα αίτηση του Δικαστηρίου τούτου προκύπτει ότι, κατά την αναφερόμενη στην αίτηση παρούσας δικάσιμο, κατά την οποία συζητήθηκε με εκφώνησή της

από τη σειρά του πίνακίου η κρινόμενη αγωγή, η εναγομένη δεν εμφανίστηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο. Εξάλλου, από την επισκόπηση του φακέλου προκύπτει ότι η ενάγουσα έχει καταθέσει προτάσεις νόμιμα και εμπρόθεσμα εντός της προθεσμίας του άρθρου 237 παρ.1 ΚΠολΔ, καθώς η αγωγή κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 7^η-11-2016 και η ενάγουσα κατέθεσε προτάσεις την 13^η-2-2017. Περαιτέρω, από τη με 3412B'/23-11-2-2016 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο την οποία οι ενάγοντες επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με την πράξη κατάθεσης και ορισμού προθεσμίας κατάθεσης προτάσεων εντός 100 ημερών, ήτοι μέχρι την 15^η-2-2018, επιδόθηκε στην εναγομένη νομότυπα και εμπρόθεσμα, καθώς η αγωγή κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 7^η-11-2016 και επιδόθηκε την 23^η-11-2016 (άρθρα 122 παρ.1, 123, 126 παρ.1 περ.α', 127 σε συνδυασμό με τα άρθρα 215 παρ.2, 226 παρ.1 και 237 ΚΠολΔ, όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το ν.4335/2015 και εφαρμόζονται επί αγωγών που κατατίθενται κατά την τακτική διαδικασία μετά την 1^η-1-2016). Ωστόσο, η εναγομένη δεν κατέθεσε προτάσεις εντός της νόμιμης προθεσμίας του άρθρου 237 ΚΠολΔ και δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο στην ως άνω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο, και συνεπώς πρέπει να δικασθεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. β' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 237 παρ.1 και 3, όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το ν.4335/2015, επί αγωγών που κατατίθενται κατά την τακτική διαδικασία μετά την 1^η-1-2016).

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών, προς τη πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές, καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, αναπαραγωγή

όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων κλπ., Παρ. 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου, Παρ. 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κλπ., Παρ. 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για τη καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής

και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993; Παρ.7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωση τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον, ήτοι μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην παρ. 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για τη καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για τη καταβολή, προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και εισπράττει τη

σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56 παρ. 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. σχ. ΕφΑθ 915/2010 σε ΔΙΜΕΕ 2010.240, ΕφΘεσ 843/2010 σε Νόμος, ΕφΠειρ 701/2003 σε ΠειρΝ 2003.423, που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Εξάλλου, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σε συνδυασμό με αυτή του άρθρου 49 παρ. 1 του ίδιου νόμου σαφώς προκύπτει ότι ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτή τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια

χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβή. Από την ως άνω διάταξη (άρθρο 3 παρ. 2) καθίστανται σαφές ότι βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης, είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού», καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διάταξης, είναι προφανές ότι το κρίσιμο στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης τον έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 007/2003 σε ΕΛΛΔνη 44.1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοηλεκτροπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το ραδιοηλεκτροπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 σε Νόμος), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοηλεκτροπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοηλεκτροπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι

υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά, πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτή (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσόμενων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών σε καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος από δέκτες που υπάρχουν σε αυτά, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής [πρβλ. ΕφΑΘ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010.240, ad hoc ΜΠρΑΘ 1273/2013 αδημ., ΜΠρΑΘ 816/2013 αδημ., ΜΠρΡοδ 425/2011, ΜΠρΘεσ 18762/2007, ΜΠρΘεσ 258/2006, όλες σε Νόμος, βλ. Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2002, σελ. 217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα, εκδ. 2000, σελ. 112, Κοτσίρη, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης ΕΕμπΔ 2002.251- καθώς και την από 7.12.2006 απόφαση του Γ Τμήματος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση C-306/2005 (Sociedad General de Autores Editores de Espana κατά Rafael Hoteles S.A.), σύμφωνα με την οποία «ι) μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης}-5-2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που

διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας αυτής και 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασης, πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29». Έτσι η πελατεία του χώρου-επιχείρησης του ξενοδοχείου αποτελεί νέο κοινό, η δε επιχείρηση παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς της, για να δώσει στους πελάτες της πρόσβαση στο προστατευόμενο έργο. Ελλείψει δε της παρέμβασης αυτής, οι συγκεκριμένοι πελάτες, ευρισκόμενοι εντός της ζώνης αυτής, δεν θα μπορούσαν κατ' αρχήν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (πρβλ. το κείμενο της ως άνω απόφασης του ΔΕΚ σε ΧρΙΔ 2007. 250 με παρατηρήσεις Χ. Γεωργακόπουλου)]. Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (παρ. 3 άρθρου 49). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιον είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της

αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. σχ. Κουμάντο: Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα Θεμελιώδη Θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ. 39 επ.). Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεως τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ανωτέρω νόμοι αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής, ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Ενόψει αυτών, στον εθνικό Δικαστή ανήκει η ανάλυση της έννοιας αυτής με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» (βλ. σχ. Αρμ. 2003.1699, Δίκ. Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της παραπάνω 92/100/ΕΟΚ οδηγίας). Συνεπώς, στην κρινόμενη υπόθεση, υπό το φως των στόχων της παραπάνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993, το Δικαστήριο θα

καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, λαμβάνοντας υπόψη μεταξύ άλλων την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, τον αριθμό των δωματίων του ξενοδοχείου, το δείκτη πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, την εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο, σε σύγκριση με άλλες περιοχές, το σκοπό για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο (αν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), τον κατά μέσο όρο χρόνο διαμονής αυτών, τη δυνατότητα, από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της Ελληνικής γλώσσας, παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, τον κατά μέσο όρο ημερήσιο χρόνο που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα παραπάνω προστατευόμενα έργα, την ένταση της τηλεθέασης τους, τις συμβατικά οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων κ.λπ. Περαιτέρω ο ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση των συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σε αυτούς από τους πνευματικούς δημιουργούς είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα αυτών και αυτό, δε, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίσουν, ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους παραπάνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των ασκούμενων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας, αποδεικνύοντας ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή τους, αφού αρκεί

να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (βλ. σχ. ΑΠ 1637/2002 σε Ποιν. Δίκ. 2003.237). Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου, που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι ο νομοθέτης, προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το παραπάνω τεκμήριο για τη νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα τον δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό (συγγενικό) τους δικαίωμα, λόγω της πληθώρας αυτών, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και

στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές, με τις αμοιβές των μελών του, αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να

συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 4θ παρ. 1 εδ. ε του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. σχ. με τα προεκτεθέντα ΕφΑθ 6252/2004 σε ΔΕΕ 2005.425, ΠΠΘεσ σε 3953/2008 ό.π., Εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207 σελ. 268 και αριθ. 211 σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» Έκδ. 1997 κεφ. 22 και 23 σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών» Έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ.). Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο Ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην

Ελλάδα (βλ. σχ. Μαρίνο, ό.π. σελ. 302 - 303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα, αλλοδαπής προέλευσης, μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας

δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠρΘεσ 3953/2008 αδημ.). Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άρθρα 340 και 345 ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής καθίσταται υπερήμερος αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής, σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη, έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Κατά δε το άρθρο 346 ΑΚ, ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών και όσων αναλυτικά εκτίθενται ανωτέρω περί του ορισμού εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, την οποία υποχρεούνται να καταβάλουν οι χρήστες των υλικών φορέων ήχου και εικόνας, προκύπτουν τα εξής: α) προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της συνακόλουθης, από την αιτία αυτή, υποχρέωσης του προς καταβολή τόκων υπερημερίας, σύμφωνα με τα άρθρα 340 και 345 ΑΚ, είναι το ληξιπρόθεσμο, απαιτητό και εκκαθαρισμένο της χρηματικής οφειλής, ενώ η συνδρομή της ίδιας προϋπόθεσης απαιτεί και η διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ για την, από αυτή, προβλεπόμενη υποχρέωση του οφειλέτη χρηματικής παροχής προς καταβολή δικονομικών ή δικαστικών τόκων, β) ειδικότερα, επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης, από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης – χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος, από αυτούς, σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθοριστεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του, το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο

δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία αυτής της απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στη καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (βλ. σχ. ΑΠ 387/2002 σε ΕΛΔνη 44. 479 ΕφΔωδ 10/2004 σε Νόμος, οι οποίες αποφάνθηκαν επί του παρεμφερούς θέματος της έναρξης της τοκοδοσίας επί αγωγών για την αναπροσαρμογή του μισθώματος επαγγελματικής μίσθωσης για το ότι δε η καθορίζουσα το οριστικό ύψος της ως άνω εύλογης αμοιβής απόφασης έχει διαπλαστικό χαρακτήρα και εκδίδεται κατά τη τακτική διαδικασία. Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός χρήστη, η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτιστεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια ότι η, οπωσδήποτε παράνομη, πρόωρη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμα του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης, απ' αυτόν, εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της, προς αυτόν, επίδοσης της τελεσιδικής απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο. Ακόμη, όσον αφορά στο αναλογούν

ΦΠΑ μέρος της οφειλόμενης, από το χρήστη, εύλογης αμοιβής, το ποσό αυτό καθίσταται απαιτητό, στο βαθμό που η πληρωμή της αμοιβής αυτής γίνεται, στις περιπτώσεις διαφωνίας του τελευταίου και οριστικού καθορισμού της από το δικαστήριο, μετά από επιταγή της σχετικής δικαστικής απόφασης από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωση τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο, από το νόμο, τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ από το χρήστη, νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής (βλ. σχ. ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕφΑθ 8884/2003 σε ΕΛΔνη 45. 1102).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν στα πλαίσια των διατάξεων του ν. 2121/1993, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες στην αγωγή πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων, τηρουμένων των νόμιμων διατυπώσεων. Ότι ο μιν πρώτος ενάγων είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης Ελλήνων ηθοποιών, η δε δεύτερη ενάγουσα αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικού δικαιώματος του άρθρου 49 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 2121/1993, ενώ εταίροι της είναι: α) ο «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εκπροσωπεί τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, β) ο «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εκπροσωπεί τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και γ) ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εκπροσωπεί τους μουσικούς. Ότι μέλη των ανωτέρω οργανισμών, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται στην αίτηση, έχουν αναθέσει σε αυτούς (τους οργανισμούς) τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων της

κατηγορίας των δικαιούχων που εκπροσωπούν, τη διαπραγμάτευση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν.2121/1993 στους δικαιούχους, την κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής που διαμορφώνεται κατά τον τρόπο που προσδιορίζεται στο νόμο και κατανέμεται από το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο. Ότι οι ως άνω οργανισμοί ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω κατηγοριών δικαιούχων που εκπροσωπούν (ηθοποιοί, μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί δισκογραφικών εταιριών), μπορούν να ζητήσουν τον καθορισμό και την είσπραξη εύλογης αμοιβής των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου εντός Ελλάδος, ενώ έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των ξένων καλλιτεχνών και την ανάθεση του σχετικού δικαιώματος, όπως το διαχειρίζονται για τους Έλληνες καλλιτέχνες με τους εθνικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που ενδεικτικά αναφέρουν. Ότι συνέταξαν αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό και προσκάλεσαν το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος (του οποίου μέλη είναι υποχρεωτικά εκ του νόμου όλες οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας) και την Πανελλήνια Όμοσπονδία Ξενοδόχων σε διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και τον τρόπο νόμιμης καταβολής αυτής, πλην όμως η εναγομένη, η οποία εκμεταλλεύεται ξενοδοχείο με διακριτικό τίτλο έχει εγκαταστήσει τηλεοράσεις και ραδιόφωνα σε καθένα από τα 64 δωμάτια που διαθέτει, έδωσε τη δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης στην πελατεία της καθημερινά επί 24ωρης βάσης, κατά τα έτη 2012, 2013, 2014, 2015 και 2016 (από την 1η-1-2012 έως την 31η-12-2016) σε έργα με τις ερμηνείες και παραγωγές (ταινίες και τραγούδια) των δικαιούχων μελών τους, μερικά εκ των οποίων ενδεικτικά διαλαμβάνονται στην υπό κρίση αγωγή, αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο. Ενόψει της αρνήσεως αυτής, ζητούν α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για το χρονικό διάστημα από την 1η-1-2012 έως την 31η-12-2016 στο ποσό των 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, ήτοι στο ποσό των 73 ευρώ ανά δωμάτιο ετησίως και συνολικά για 64 δωμάτια στο ποσό των 4.672 ευρώ

(73 επί 64) ετησίως, για δε το ανωτέρω χρονικό διάστημα συνολικώς στο ποσό των 23.360 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και ειδικότερα να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή για μεν τους ηθοποιούς το 50% του ως άνω ποσού (11.680 ευρώ), για δε τους παραγωγούς, τραγουδιστές και μουσικούς το υπόλοιπο 50%, αναλυόμενο σε 25% για τους παραγωγούς (5.840 ευρώ), 12,50 % για τους μουσικούς (2.920 ευρώ) και 12,50 % για τους τραγουδιστές (2.920 ευρώ), β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το παραπάνω συνολικό ποσό των 23.360 ευρώ, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από το τέλος κάθε περιόδου πρόσβασης και χρήσης, άλλως από την 27^η-3-2015, οπότε επιδόθηκε η υπ' αριθ. 43/2016 απόφαση Ασφαλιστικών Μέτρων, άλλως από την επίδοση της παρούσας, γ) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και δ) να καταδικασθεί η εναγομένη στα δικαστικά της έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτά εισάγεται στο Δικαστήριο αυτό (άρθρα 49 παρ.1 εδ.ε' του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από το ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26ης-10-1961, 14 παρ.2 και 25 παρ.2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία και είναι ορισμένη, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας και νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες, στη νομική σκέψη, διατάξεις καθώς και σε εκείνες των άρθρων 1, 2 παρ.13 του ν.2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν. 2054/1992), 52, 55, 56 παρ. 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4 και 67 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 346 ΑΚ, 69, 176, 907, 908 ΚΠολΔ. Όσον αφορά το παρεπόμενο αίτημα καταβολής τόκων, κατά τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, πρέπει, λόγω του ότι το έλασσον περιλαμβάνεται στο μείζον, να γίνει δεκτό, ως νόμιμο, κατά μεν το μέρος του, που αφορά στο ποσό της αιτούμενης, από τους ενάγοντες, εύλογης αμοιβής και στο βαθμό που η παρούσα απόφαση ως ανέκκλητη, καθίσταται τελεσίδικη από την ημέρα της δημοσίευσής της, μόνο για το μετά την επίδοση της στην εναγομένη χρονικό διάστημα και δη από την τελεσιδικία της παρούσας απόφασης, κατά δε το μέρος του, που αφορά στον αναλογούντα στο ως άνω ποσό Φ.Π.Α., μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού αυτού από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Σημειωτέον ότι η αναφερόμενη δαπάνη (αμοιβή του εισπράκτορα

των εναγόντων) δεν αποτελεί δικαστικό έξοδο, δηλαδή έξοδο που προκάλεσε η άσκηση και εκδίκαση της κρινόμενης αγωγής και το οποίο αίτημα καταβολής τόκων είναι νόμιμο μόνο για το ποσό των δικαστικών εξόδων. Το παρεπόμενο αίτημα περί κηρύξεως της παρούσας προσωρινώς εκτελεστής, είναι νόμιμο μόνον ως προς το υπό στοιχείο β' ως άνω αίτημα, ενώ ως προς τα λοιπά αιτήματα είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον με εκτελεστότητα εξοπλίζονται μόνο οι δικαστικές αποφάσεις που περιέχουν καταψηφιστικές διατάξεις, όχι δε οι αναγνωριστικές ή η διαπλαστικές αποφάσεις (βλ. σχ. Β.Βαθρακοκόιλη, άρθρο 907 αριθ.6 και 19). Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. σχ. το υπ' αριθμ. 1398065/16-2-2017 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α' της ΔΟΥ Καρδίτσας).

Στην προκειμένη περίπτωση, για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της αγωγής επιτρέπεται ομολογία και δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως. Επομένως, εφόσον η εναγομένη ερημοδικεί, οι περιεχόμενοι στην αγωγή πραγματικοί ισχυρισμοί των εναγόντων θεωρούνται ομολογημένοι εκ μέρους της εναγομένης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 29 ν. 3994/2011 σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ. Δεν τεκμαίρεται όμως ομολογημένο το ύψος της οφειλόμενης από την εναγομένη, εύλογης ενιαίας αμοιβής για τις προαναφερθείσες κατηγορίες των, εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες, δικαιούχων της τελευταίας για το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2012, 2013, 2014, 2015 και 2016. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, την αξία της συγκεκριμένης χρήσης, στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της εναγομένης, το είδος και την επιφάνεια της επιχείρησης που η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται, τον αριθμό των δωματίων και το σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής των πραγματικών δυνατοτήτων των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα

που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων αυτών και το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση των εν λόγω έργων, κρίνεται ότι το ύψος της αιτούμενης εύλογης αμοιβής πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 0,20 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, ήτοι στο ποσό των (0,20 επί 365 επί 64 =) 4.672 ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, ετησίως, και συνολικά 23.360 ευρώ, για το χρονικό διάστημα από την 1^η-1-2012 έως την 31^η-12-2016, για όλα τα δωμάτια και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλλει στους ενάγοντες το συνολικό αυτό ποσό. Η κατανομή του ως άνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες και δη κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, ποσοστό 25% για τους παραγωγούς, ποσοστό 12,50% για τους μουσικούς και 12,50% για τους τραγουδιστές. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσία και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των 23.360 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α., ποσού 5.606,40 ευρώ, που οφείλει στη δεύτερη ενάγουσα πλην του πρώτου ενάγοντος, αφού ο τελευταίος δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α., με το νόμιμο τόκο από τη τελεσιδικία της παρούσας απόφασης, το δε ποσό που αναλογεί στο Φ.Π.Α., ήτοι ποσό 5.606,40 ευρώ, από την είσπραξη αυτού από τη δεύτερη ενάγουσα και μέχρι τη πλήρη εξόφληση. Περαιτέρω, η απόφαση δεν πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, γιατί δεν προέκυψε ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες ή ότι συντρέχει άλλος εξαιρετικός για αυτό λόγος (άρθρα 907 και 908 παρ. 1 ΚΠολΔ). Πρέπει, επίσης, να οριστεί παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής από την εναγομένη (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), ενώ τέλος, η τελευταία πρέπει να καταδικαστεί στη πληρωμή μέρους από τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, λόγω της μερικής ήττας της, όπως όλα ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό (άρθρα 178 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας σε διακόσια (200) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για λογαριασμό των δικαιούχων μελών τους, ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2012, 2013, 2014, 2015 και 2016, δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους, μέσω συσκευών τηλεόρασης και ραδιοφώνου, στο ποσό των είκοσι τριών χιλιάδων τριακοσίων εξήντα (23.360) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. στο άνω ποσό για τις εκδοθησόμενες αποδείξεις καταβολής τους από τη δεύτερη εναγομένη.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της κάθε κατηγορίας δικαιούχων που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες, σε ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 50% για τους παραγωγούς, 12,50% για τους μουσικούς και 12,50% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς, κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, το συνολικό ποσό των είκοσι τριών χιλιάδων τριακοσίων εξήντα (23.360) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ποσοστού Φ.Π.Α., ποσού πέντε χιλιάδων εξακοσίων έξι ευρώ και σαράντα λεπτών (5.606,40), που υποχρεούται να καταβάλει στη δεύτερη ενάγουσα, με το νόμιμο τόκο, το μεν ποσό των 23.360 ευρώ από την τελεσιδικία της παρούσας απόφασης, το δε ποσό των 5.606,40 ευρώ από την είσπραξη αυτού από τη δεύτερη εναγομένη και μέχρι τη πλήρη εξόφληση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει σε τετρακόσια (400) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του, στην την 12^η Φεβρουαρίου 2018,
χωρίς την παρουσία των εναγόντων ή της πληρεξούσιας δικηγόρου τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ